

אוצרות

גליון שפועי מאוצרותיהם של רביה"ק רבי נחמן מברסלב ותלמידיו זיע"א

הנה זה בא

התחדשות

אוצרות ראש-השנה תשע"א

לקראת ימי ראש השנה הקדושים הממושגמים ובאים עלינו לטובה, אנו נערכים שוב להפיק גיליון צבע מורחב ומגוון, שיכלול תחקירים מיוחדים בהווי החסידות, מאמרי הגות והיסטוריה, וכל מידע הנוגע לרבבות העולים 'לציונו הקדוש ואומנה'.

הגיליון המורחב – שבעיצומם של ימים אלו אנו עמלים על הפקתו – יכלול בעז"ה כמאה עמודי צבע, ויודפס בשלושים אלף עותקים אשר יחולקו חנים לכל הנוסעים לאומן.

שורה של חברות ומוסדות כבר הבטיחו את מקומם במגזין. בכך יקבלו מקסימום חשיפה בפני כל חסיד ברסלב בכל מקום שהם.

לפרסום במגזין המיוחד, ניתן ליצור קשר בטלפון 057-3100726. כל פרסום, כפוף לאישורה של הוועדה הרחנתית של 'אוצרות'.

עניני דיומא

לקראת חודש אלול וימי התשובה, ניתן להאזין במערכת השמע 'אוצרות ברסלב' במדור 'עניני דיומא' – למגוון רחב של שיעורים העוסקים במהות החודש הזה ונישא התשובה.

כמו כן, ניתן לשמוע שיעורי הכנה לקראת הנסיעה הגדולה לציונו של רבינו לקראת ראש השנה, ולנוסחאות התפילה של ברסלב בימים הנוראים.

להאזנה, חייגו: 02-9950000. לאחר בחירת השפה, הקישו על 1-5-1.

והם שמקבלים בעינינו את הכבוד הראוי – הרי זו מרידה במלכות שמים.

וזהו השאלה הראשונה עליה דנים, לפני שנכנסים לפרטים אלו ואחרים בקיום המצוות כתיקונן. כשם שמלך בשר ודם שבא לעשות שפטים במורדיו, אינו מתייחס אז לעבירות אחרות שלהם על החוק; הוא דן תחילה על היסוד: מי נאמן ומי מורד – כך גם השאלה העיקרית הנדונה בראש השנה היא, מי נאמן למלך מלכי המלכים, את מה הוא מכבד, ומהו מרכז ההתעניינות שלו בחיים.

כדי להכליל בקטגוריית הנאמנים למלך, יש אם כן תחילה לשוב בתשובה על היסוד העיקרי: לחזור ולהעמיד את כבוד המלך ורצונו בראש סולם העדיפויות; ולעומת זאת, לדחוק את הכבוד העצמי, שהם הרצונות העצמיים – כדבר טפל ומשני.

וזהו השאלה הראשונה עליה דנים, לפני שנכנסים לפרטים אלו ואחרים בקיום המצוות כתיקונן. כשם שמלך בשר ודם שבא לעשות שפטים במורדיו, אינו מתייחס אז לעבירות אחרות שלהם על החוק; הוא דן תחילה על היסוד: מי נאמן ומי מורד – כך גם השאלה העיקרית הנדונה בראש השנה היא, מי נאמן למלך מלכי המלכים, את מה הוא מכבד, ומהו מרכז ההתעניינות שלו בחיים.

רבינו הקדוש מיעץ לנו גם במישור המעשי. כדי לשוב בתשובה – יש לאדם לשתוק כשמבזים אותו. הביזוי הזה יכול להופיע בצורות שונות: כאשר הזולת מטיח בך עלבונות וגידופים – ואתה לא עונה, או שתם כך כאשר רצונו של אדם – שהוא כבודו – לא מתמלא אך הוא לא מתרעם; או אפילו כאשר הוא מנסה להתקדם בעבודה הרחנית ומתפלל על כך אך אינו נענה – ואף על פי כן הוא מומשיך לייחל לה' בדומיה. כל אלו חוברים ליסוד העיקרי, להחזיר את הכבוד למלך והוא מרכז חיי, ולא רצונותי העצמיים.

וזהו ההתחלה שממנה מסתעפים המצוות האחרות. שורש זה כבר ממתיק את הדין העיקרי.

מי שרוצה ומייחל להיות מנאמני המלך, זוכה לפנים משורת הדין לסיוע נדיב ברוחניות ובגשמיות, כדי שאכן יזכה גם למלאות את רצון המלך בכל הפרטים.

וזהו הערובה לשנה טובה ומתוקה.

(על פי ליקוטי מוהר"ן ה"א ו')

הנה מגיע היום שבו יזכרע גורלה של השנה הבאה כולה, לשבט או לחסד. לא צריך להרחיק כדי לראות ולהוכיח עד כמה גורלי הוא היום; מי לא שמע או ראה במשך השנה החולפת עשרות מקרים בהם התהפכו בהרף עין גורלם של בני תמותה, לטוב ולמוטב.

כל אחד היה רוצה לזכות בשנה טובה ומתוקה יותר, שנה שבה יפתחו שערי סייעתא דשמיא והצלחה הרחנית והגשמיות, לנו לבני ביתנו ולכל התלויים בנו.

כל אחד גם יודע שהדבר אינו תלוי במזל גרידא, הדבר גם מסור בידיו: "תשובה ומעשים טובים – כתרים בפני הפורענות" (אבות ד, יא). ואכן, חודש מופלא ניתן לנו, בו יכולים אנו להיטיב ולהכתיב את אשר יגור עלינו, חודש של הכנה לקראת היום הגדול והנורא, ירח ימים בו ניתן לעורר רחמים וסליחות ולשוב בתשובה.

מי מאתנו לא היה רוצה להתכונן כראוי? מי לא היה מאחל לעצמו שהשנה יחול השינוי המבורך? אך רבים מרפים ידיים עוד לפני ההתחלה: איך שבים בתשובה? על מכלול ענק של כשלוונות? איך משנים בבת אחת מאות הרגלים רעים? איפה שמים את האצבע ראשונה, על התמדה בתורה או על כוונה בתפילה, על קדושה או על שמוחה, על התקדשות באכילה או על שאר חלקים ביהדות? זה נראה רחב מני ים. איך ניתן להשתלט על ריבוי עצום כזה של פרטים ופרטי פרטים?

רבינו הקדוש עושה סדר בכל הבלבול הזה, ומלמד אותנו היכן להניח את היסוד שעליו יתבסס כל הבניין. בראש השנה, השם יתברך מחדש כביכול את מלכותו, באותו יום הוא מעיין בספרים מי ומי נמנים בין נאמני המלך ומי חלילה נמנה בין המורדים.

מרידה במלכות איננה מותנית דווקא בהכרזה ברורה מצד האדם שהוא בחר לו מלכות אחרת, אלא עצם ההשתעבדות ליישות אחרת – כמוה כמרידה. מלכו של עולם שלח אותנו לעולם הזה עם מטרה ברורה, שנגלה את מלכותו. גילוי זה נעשה על ידי שאנחנו מכבדים את רצונו עד שהוא הופך לרצון שלנו.

רצונו של אדם ושל ה' כביכול – זהו כבודו; וכאשר כבודו של ה' תופס אצלנו את עיקר המקום ומהווה אצלנו את מרכז החיים ותכליתם, הרי בזה אנהנו בעצם ממליכים אותו עלינו. אולם, כאשר הרצונות שלנו הופכים למרכז העניינים

חוק. הלימוד היומי

יום	יום בחדש	ליקוטי מוהר"ן	ליקוטי הלכות	ליקוטי תפילות	הדף הומי
א	ד	פא:	קלו	קלט-קמ	מח
ב	ה	פז.	קלו	קמא-קמב	מט
ג	ו	פז:	קלח	קמג-קמד	ע"ז - ב
ד	ז	פז:	קלט	קמה-קמו	ג
ה	ח	פז:	קמ	קמו-קמח	ד
ו	ט	פח.	קמא	קמט-קנ	ה
ז	י	פח:	קמב	קנא-קנג	ו

אוצרות ברסלב

י"ל ע"י 'אוצרות ברסלב'

ת.ד. 50617 בית שמש
טל. במשרד: 02-9993338 פקס: 02-9926066

לשמיעת שיעורים בשפות שונות 02-9950000

בארה"ב 1718-8552121

מוקד הישועות 1800-255-522

ניתן לקבל את הגיליון מידי שבוע גם בדוא"ל
braslav@actcom.net.il

הפצה למנויים ובתי כנסיות: 057-3100646
הנצחה, תרומות ופרסום: 057-3100693

לנצה 'בגדול'

אסור להסתפק ברצון ולהיות ח"ו 'יהודי בלב' – אך החשק הוא הפנימיות של המעשה, שנותן לו את מעלתו וחשיבותו, עד כדי כך שהמוקיים מצוה מבלי תשומת לב נאותה, נאמר עליו: "אם תלכו עמי קרי"; ולעומת זאת, מי שרצה לעשות מצווה ונאנס ולא עשאה – הרי זה נחשב כאילו עשאה, כי סוף סוף העיקר הוא הרצון.

לרצון הזה יש תכונה מעניינת; ככל שהדבר הנחשק מוכר ונמצא בטוחה השגתו ובשליטתו – כך החשק אליו מחוויר והולך ומפנה את מקומו להרגל מכני. אך ככל שהדבר חדש, קשה ומאתגר – החשק אליו גובר, כמו שכתוב 'ולחם סתרים יונעם' (משלי ט), לאמור, שכל דבר נסתר ורחוק מהאדם – דווקא הוא יותר נעים ומעורר חשק, וכבר אמרו חז"ל, שמי שיש לו פת בסלו – הוא גם רעב פחות ממי שאין לו פת (יומא יח).

המניעות והקשיים, אם כן, לא באו כדי להפריע לנו מלהוציא את רצונותינו הטובים אל הפועל, אלא אדרבא, הם מתנה שקיבלנו, כי בלעדיהם המצווה הייתה נעשית בלי חשק, או לפחות בלי מידת החשק הראויה למצווה כזאת, והיא הייתה מאבדת את כל ערכה. רק הודות למניעות הללו שמגבירות ומעצימות את החשק דקדושה, תיעשה המצוה בחשק הראוי.

ובכן, אם אתם רואים מניעות ועיכובים בדרך להתקדמות – אל תיבהלו, כך זה צריך להיות, הוסיפו וחזקו את הרצון שלכם, עד שתנצחו... ובגדול!

הפצים להתחזק בתפילה – ודווקא אז לא מצליחים להגיע לבית הכנסת פחות מרבע שעה לאחר שהתחילו.

והרשימה ארוכה מאוד לצערנו. כל דבר שבקדושה שרוצים לעשות – בא היצר ותוקע מקלות בגלגלים – לא פעם ולא פעמיים, לא שנה ולא שנתיים. מה גם כשהפצים לשדרג את כל עבודת ה' ולהתקרב לצדיקי אמת, כי אז הקשיים גדלים שבעתיים, ועוד נוסף אליהם החשש: מה יגידו החברים, הקרובים וכן הלאה...

במילה אחת: 'מניעות'.

דומה, שהמניעות הן האויב העיקרי של כל מי שחפץ להתקדם קצת, להתרומם טפח מעל חיי השיגרה. כל כך הרבה חלומות טובים נגזיזים, כל כך הרבה שאיפות טובות אין יוצאים אל הפועל, וכל כך הרבה רצונות טובים נחנקים באיבם, בגלל כל מיני קשיים והפרעות, גדולים וקטנים/מבחוץ ומבפנים.

היצר הוא אויב, לא סתם אויב, אלא אויב אכזר ועיקש שמנהל מלחמת התשה על כל סנטימטר של התעלות.

למרבה הפלא, מסתבר שהמניעות הללו אינן אויב אלא ידד מסור שדווקא מסייע מאוד להוציא לפועל דברים שבקדושה!

שהרי מהו עיקרו של כל דבר שבקדושה? – הרצון, החשק, כמו שאמרו חז"ל: "דחמנא ליבא בעי" (סנהדרין ק). כמובן,

"אי אפשר לעשות שום דבר, כי אם על ידי חשק... ועל כן כל דבר שבקדושה שהאדם צריך לעשות... נותנין לו מתחילה חשק, כדי שעל ידי זה יעשה הדבר, ועיקר גודל החשק נעשה על ידי המניעה שמוזמנין לו... כי על ידי... שמונעין את האדם מן הדבר, על ידי זה נעשה התגברות החשק מאוד... כבחינות 'ולחם סתרים יונעם' – שכל מה שהדבר נמנע ונסתר מן האדם ביותר, הוא חושק אליו ונעים לו ביותר".

(ליקוטי מוהר"ן ח"א סו, ד)

מי לא רוצה להשתפר, להתקדם, להטהר, להיות טוב לשמים וטוב לבריות?

הכל רוצים, לפחות כל מי שכבר קורא את העלון הזה... לא רק בחודש אלול אלא כל השנה כולה.

רק מה? יש 'קצת' הבדל בין הרצוי למצוי...

רוצים ללמוד – אבל אין חברותא מתאימה – לא מבינים – אין זמן – טרודות.

רוצים לעבוד על המידות – ובדיוק משהו מרגיז, עד שמתחרטים על ההחלטה שלא לעשות...

מקבלים על עצמנו שמירת הלשון – אך שוכחים מהקבלה הזו בדיוק בשיחת הטלפון הקריטית.

רבי יוסף יונה שטרנהרץ – בן מוהרנ"ת

דורות ודורי דורות, שיהיו יראי השם ואנשי אמת, כי זה כל מגמתנו".

על רבי יוסף יונה אמרו, שירש מאביו את מידת התמימות דקדושה; הוא ישב כל ימיו על התורה והעבודה, ותפלתו הייתה במתניקות עצומה.

'מתבודד' מופלג היה, ודבוק בבוראו; לא פעם ראוהו פורש לעת דמדומי ערב אל חצר בית-המדרש, ועורך את חשבון נפשו על היום שחלף.

רבי יוסף יונה נפטר בשנת תרמ"ט, בהיותו בן שישים שנה. הוא נטמן באומן, סמוך לכניסה הישנה לבית-החיים, ליד קבריהם של רבי נחמן מוטוולטשיץ ורבי נחמן חייהלעס.

במכתב נוסף, לאחר שביקשו ממנו שיקנה להם חליפות, הוא משיב להם: "מה שאתם תצטרכו, אעזר לכם בעזרת ה' יתברך; וגדולות אין צריכים. המלבושים היקרים ממררים לאנשים את חייהם, כפרט אנשים פשוטים ונרדפים כמותנו, שכל יהוב מגיע אלי בנס גדול, שאי אפשר לספר ומכל שכן לכתוב" (תרגום כ"ל).

לאחר הסתלקות אביו, נשא רבי יוסף יונה לאשה את אסתר שיינדל, בת אחותו מרת חנה צירל. היא התניקות המוזכרת במכתבו של רבי נתן משנת תקצ"ה.

ומעשה שהיה כך היה: באותה שנה גברה המחלוקת נגד רבי נתן והגיעה לשיאים שלא יתוארו. הגיעו הדברים לידי כך, שדמו הותר, ופוחזים וריקים היו משליכים אבנים אל חלונות ביתו.

בני הבית הורגלו להגיף את התריסים מדי יום לפנות ערב, שכן בשעות הלילה, נהגו מתנגדי רבי נתן לרוגם את ביתו באבנים.

ערב אחד, שכחו להגיף את התריסים באחד החדרים. אותה שעה שהתה בחדר חנה צירל, עם בתה התניקות אסתר שיינדל, ששכבה בעריסה.

לפתע פרצה התניקות בככי, ואימה הרימה אותה מן העריסה. לא חלפו מספר רגעים – ואבן גדולה התעופפה מן החלון ונחתה היישר לתוך העריסה הריקה. - - -

באותה עת שהה רבי נתן בטשערין. לאחר שנודע לו הנס שהתרחש לנכדתו, כתב באיגרת לבתו וחתנו:

"...והנה גם לה זורקין אבנים... ה' יתברך יוכנו שייצאו ממנה

נולד בשנת תקפ"ט, לאביו הגדול מורנו רבי נתן, והיה הצעיר מבין בניו.

בהיותו תינוק, חלה ב'קאנצ'ין' (= חצבת) מחלה שהייתה נפוצה בימים ההם, והיוותה סכנה גדולה, בעיקר עבור ילדים. יוסף יונה הקטן הגיע למצב קשה ביותר, ובזכות תפילותיו של אביו, שב לאיתנו.

במכתב מאותו שבוע לבנו רבי יצחק, מספר לו רבי נתן על החלמתו הניסית של יוסף יונה:

"ביום שבת קודש, וביום א' בשבוע זאת, היה מסוכן מאוד מאוד, וזה סמוך החלימהו והחיהו השם יתברך ברחמי הגדולים, בלי שום רפואות, ובלי שום עשייה ותחבולה כלל, כדרכנו, בידוע לך".

יחד עם כל פעולותיו הכבירים והנשגבים של רבי נתן, היה מקדיש מדי ערב זמן, כדי לשבת עם ילדיו, לברך עמם ולקרוא עמם 'קריאת שמע'.

כשהיה יוסף יונה עדיין ילד רך בשנים, נאלץ אביו להיעדר לעתים לפרקי זמן ארוכים מן הבית. אולם גם אז, המשיך האב לקיים מצוות 'ושנתם לבניך', באמצעות מכתבים לילדיו.

באחד מהם, הוא כותב לשני בניו הצעירים: נחמן ויוסף יונה: "למען השם, לימדו והתפללו בכונה. אימרו קריאת שמע וברכת-המזון בריצות. אזי יהיה לכם טוב בעזרת ה' יתברך בעולם הזה ובעולם הבא. אתם יכולים כבר להבין, ילדים אהובים, שאין תכלית אחרת, אלא רק: תפילה, תורה ומעשים טובים. ה' יתברך יחזק לכם ביה, אמן" (תרגום מאידיש).

כל טעימה מתורת הצדיק מהווה תאורה לשעת חירום

(עפ"י ליקוטי מוהר"ן ח"א רפה)

הברכה שהושלמה לאחר 68 שנה

היקיר, שנערכה ללא השתתפותו, ובעיקר ללא שזכה לברך את הברכה "להכניסו בבריתו של אברהם אבינו".

כל ימיו הצטער אותו צדיק על אותה ברכה שחסרה לו. ברכת אבי הבן שנאמרת בדחילו ורחימו בעת קיום מצוות המילה, שכל כך התכוונן והתגעגע לקיים אותה - נחסרה. בכל עת שנוכר באותה תקופה, עלתה מועקה בלבו, ולא הצליח להרגע.

שישים ושמונה שנה עברו מאז, בשלהי שנת תשמ"ח זכו כ-250 מחסידי ברסלב להבקיע את מסך הברזל ולערוך את ימי ראש השנה בעיר אומן. היתה זו השנה הראשונה בה חודש הקיבוץ באומן בריש גלי, על אפס ועל המתם של ראשי השלטון הקומוניסטי.

מאז ועד היום הזה ממשיך הקיבוץ ומתבסס משנה לשנה, כאשר מידי שנה נוספים אלפים למנין הבאים.

לפני שהחסידיים עשו את דרכם לעבר רוסיה הקומוניסטית, עלו מקצתם לקבל את ברכת הדרך אצל רבי לוי יצחק בנדר. לאחד מהנוסעים נולד בן כשבוע לפני ראש השנה, והוא ניצל את ההזדמנות למנות את רבי לוי יצחק שיהיה שליחו להכניס את בנו בבריתו של אברהם אבינו ביום ראש השנה.

שמחת הברית נערכה כמעמד אלפי משתתפי הקיבוץ הירושלמי, כאשר רבי לוי יצחק, כשליח האב, מברך בחדרת קודש ובשמחה עצומה את הברכה "להכניסו בבריתו של אברהם אבינו" - - -

נהרה של שמחה ועליצות נשפכה על פניו של רבי לוי יצחק לאחר הברית, כשהוא מספר למקורביו איך נסגר המעגל, וכיצד הושלמה זה עתה אותה ברכה שחסרה לו כמעט שבעים שנה...

רבי לוי יצחק הביע את התפעלותו כשהוא מדגיש את החסדים המרובים שהשם יתברך גומל לו מאז ועד היום, כאשר לאחר שנים ארוכות זכה להשלים את רצונו הכמוס ולברך את הברכה הנכספת.

שמחת הברית אמורה היתה להתקיים למחרת ראש השנה, ביום צום גדליה. רבי לוי יצחק נעריך לעזוב את אומן מיד עם צאת החג, בכדי שיסיפק להגיע לביתו מבעוד יום ולערוך את השמחה כהלכתה.

הגיע יום צום גדליה, בקיבליטש הכל מוכן ומזומן לברית-מילה, המוהל עומד הכן, הסעודה גם היא מוכנה, ניתן כבר להתחיל בעריכת הברית - אך אבי הבן, רבי לוי יצחק, עדיין לא חזר מאומן...

העינים בולשות לעבר הרחוב הראשי - שמא הוא כבר הגיע - אך לשווא. רוב היום עבר, ועדיין אין זכר לאבי הבן - - -

ואילו רבי לוי יצחק עצמו מתבוסס בדרכים. הרכבות מושבתות כמעט לגמרי. במשך רוב הדרך הוא נאלץ להסתתר מעיני הצוררים. שעה רודפת שעה, והיום מתקרב לסיומו...

משנטו צללי ערב וזמן שקיעת החמה התקרב בצעדי ענק, לא נשארה ברירה בקרב המשפחה; הם הודיעו למוהל ולשאור המזומנים שהברית תיערך גם ללא השתתפותו של אבי הבן; וכך נערכה השמחה בהיעדרותו של רבי לוי יצחק, כששמו של הרך הנולד נקרא בישראל "משה".

כשעה לאחר שקיעת החמה, הגיע רבי לוי יצחק, כולו מתנשף, עייף ויגע ממאורעות היום וטלטולי הדרך, כשהוא מצטער עד מאוד על הברית הראשונה לילדו

הימים הסמוכים לראש השנה של שנת תרע"ט היו קשות במיוחד עבור יהודי אוקראינה; כנופיות של פורעים התגודדו בחוצות הערים, הדרכים היו שוממות והתנועה היתה דלילה למדי.

בעיקר היה זה הרשע העריץ פטלורה ימח שמו, שהפיל את חיתתו על פני כל הסביבה והשתלט על תנועת הרכבות, מה שגרם לחסידי ברסלב קשיים של ממש בדרכם להסתופף בימי ראש השנה בקיבוץ הקדוש בעיר אומן.

ובעירה קיבליטש - שמחה וששון בביתו של רבי לוי יצחק בנדר. בן בכור נולד לו, ביום כ"ה אלול, לאחר שבשנה שעברה קיבל ברכה מפורשת מרבו רבי אברהם ב"ר נחמן שהבטיח לו: "כעת חיה לשנה הבאה תיפקד בבן".

ההבטחה ניתנה יום אחד לפני שרבי אברהם התמוטט וחלה את חוליו האחרון; ובדיוק כפי שניבא, כך היה: בחלוף השנה נולד לרבי לוי יצחק בן זכר.

אך טבעי היה זה שרבי לוי יצחק לא יוותר על ההשתתפות בקיבוץ הקדוש באומן, ומיד לאחר הלידה שם את פעמיו לעבר העיר אומן, כשנוסף לדרכים המשובשות והמסוכנות, נוסף גם הקושי האישי, כשהוא משאיר את אשתו היולדת הצעירה עם הרך הנולד, בבית חמוי, הלא הוא החסיד הנודע רבי אהרן מקיבליטש.

השבוע לפני...

השבוע לפני 170 שנה

■ מוהרנ"ת מחזק לקראת ראש השנה

ביום חמישי פרשת שופטים, שנת ת"ר, כתב מוהרנ"ת מכתב לבנו ר' יצחק, אודות הימים הנוראים הממששים ובאים. בשפה נעימה הוא מדריכו כיצד לפשפש במעשיו, לבקש ולדרוש דרך תשובה:

"אין כוחנו אלא בפה, וגם לזה צריכין סיעתא דשמיא. וצריכין להתחזק ברצונות וביסופין טובים, בהתחזקות גדול ובעקשנות גדול ברצון, ולהאמין בעצמו שעדיין הטוב שבו חזק מאוד מאוד... מיום רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא יטפפו את הנקודות הטובות שזכיתי לחטוף בזה הצל עובר".

בהמשך מגלה רבי נתן לבנו, שאת כל תקוותו הרוחנית הוא תולה בכוחו של הרבי - ה'ראש בית'. "הכל גנוז וצפון, התום ומשומר אצל הראש-בית האמיתי, ובכוחו הגדול עדיין יש לי תקוה לכל טוב אמיתי ונצחי", ובכך הוא מחזק גם את בנו - "רק חזק ואמין מאוד לשמוח בכל זה בכל השנה כולה, ובאלו הימים הקדושים, אלול ותשרי - ביותר ויותר".

להלן הוא מגולל בהתפעלות רבה את הגילויים שגילה רבינו הקדוש אודות הימים הקדושים של אלול ותשרי, כשהוא מביע את שמחתו: "אשרינו שאנו יודעים צירופים קדושים ונוראים ונשגבים כאלה... מי שמע זאת, מי ראה כאלה! מה נשיב לה, אשר פקח עינינו לראות עין בעין אמיתות נקודת האמת שאי אפשר עוד להסתירי חס ושלום מדעתנו בשום אופן... האמת הוא אמת, ודבר אלוקינו יקום לעולם".

את מכתבו חותם מוהרנ"ת בהתבטאות נדירה: "דברי הכותב בדמעה מועצם תשוקת הנקודות טובות" - - -

בשולי המכתב הוא מוסיף שורות מספר הממוענות לתלמידו רבי יעקב, שכנראה היתה לו כוונה כל שהיא שלא להגיע לאומן לימי ראש השנה. בתוכחה גלויה ואהבה מסותרת הוא כותב לו: "הזהר והזהר בני ותלמידי הביבי, לבל יעלה עליך רעיון חס ושלום שלא ברצון האמת, רק בא תבוא ברניה עם אנשי שלומנו לפה על ראש השנה הבא עלינו לטובה - וכן כל ימך, עד יבוא מורה צדק - למען יטיב לך לנצח", כשהוא מבטיחו בהן צדק: "ובחסדו יתברך תחזיק לי טובה לנצח נצחים".

(עלים לתרופה ש"כ)

לחידודא

חידה מס' 62

חידון השבוע לעצירים

מתוך מאות פותרי החידה שבגליון הקודם - רק בודדים השיבו את התשובה הנכונה. לכן אנו מפרסמים אותה שוב:

באיזה פסוק בתורה מרומז שיומצא הדפוס?

רמז: המקור הוא ב'ליקוטי הלכות' חלק 'זוהר דעה'.

בין הפותרים נכונה, יוגרל פרס מוגדל, והוא יעמוד על 150 ₪ זכות קניה בחנות ספרים 'ברסלב', רחוב מאה שערים 110 ירושלים.

לתשובות - התקשרו למערכת הממוענת 'אצרות ברסלב' 02-9950000. לאחר בחירת השפה, הקושו 1-9-2-1 והשאירו הודעה. בין הפותרים נכונה עד יום שני בשעה 12 בלילה. תיעוד הגרלה על זכות קניה בסך 150 ₪

